

НОВЪ ЖИВОТЪ

Тоя денъ слънцето като уплашено изскочи надъ баирчето, заплете се въ търницата, надникна въ малкитѣ тракийски селца, па тръгна право нагоре по небето.

Дѣдо Наумъ Чермена се надигна отъ одърчето, изкашля се, погледна въ опушеното стъкло, клопна вратата и излѣзе. Отиде до колата, разклати я, побутна колелетата, очисти калъта отъ палешника. После влѣзе въ обора, гдето се излежаваха воловетѣ и мързеливо преживяха.

— Стига ей, приятели! — засмѣ се той.

Старитѣ волове се надигнаха, опънаха се, поклатиха глави, а синджиритѣ звъннаха, сякашъ нѣкой удари въ тъмното сто мѣнички звънчета. Дѣдо Наумъ събра попадалата слама, сложи я въ яслата, изведе воловетѣ, даде имъ по единъ котелъ вода и ги запрегна. Следъ това се върна, донесе торбата съ хлѣба, окачи я на раз-

нището и поведе воловетѣ. Като стъпи на улицата, окачи синджиритѣ на ярема и се качи въ колата. Воловетѣ закрачиха полека, сякашъ броеха камъчетата подъ краката си. Щомъ преминаха крайнитѣ кѣщи, и колата заплава въ зеленото море на нивитѣ. Разпуканитѣ макове свѣткаха, като запалени златни кандила. Отъ всѣки слогъ надничаха сякашъ хиляди сини очи. Дѣдо Наумъ погледна полето и въздъхна.

Върна се много години назадъ. Спомни си оня денъ, когато опънаха границата срѣдъ нивитѣ. И малкото селце Черменъ, въ което той събираше зърно по зърно храната, тогава остана отъждъ границата, въ чуждо. Потъмнѣ небето надъ него. Невидимъ огънь изведнажъ сякашъ прегори полето. Всичко пожълтѣ. Пожълтѣ и крушата предъ прага, и започна да рони сълзи. Изправи се той на срѣдъ двора, огледа малката кж-